

ikke. Jeg kan nok forstaa, at man fra Venstres Side sætter nogen Pris paa de Konservatives Hjælp, hvis et radikalt Ministerium skal styrtes, og de sætter ogsaa Pris paa de Konservatives Hjælp, hvis et Venstreministerium skal støttes. Men om man sætter i den Grad Pris paa de Konservative, at man vil sige: Nu indrømmer vi de Konservative den politiske Ligeberettigelse, som de kræver, og giver dem en passende Andel i Ministerdannelsen — det er jeg ikke ganske paa det rene med.

Jeg tror, at man fra Venstres Side endnu er lidt undselig i saa Henseende. Jeg tror slet ikke, der er noget i Vejen for, at man herinde paa Rigsdagen kan arrangere fælles Partimøder mellem Venstre og Konservative, ikke paa nogen Maade; vi har Erfaring for, at noget saadant godt kan lade sig gøre. Man kender det nøje Samarbejde, der har fundet Sted mellem de Konservative og Venstre i de senere Rigsdagssamlinger, det konservative Samarbejde, der ganske særlig er blevet luftet i Landstinget, det konservative Samarbejde, som, hvilende paa et Flertal i Landstinget, har været i Stand til at skabe os al den Uro i vor Politik, som vi har haft. Men naar man kommer ud til Vælgerne, lyder det lidt anderledes; saa kender Venstre ikke de Konservative. Ja, jeg kan sige, at naar Venstre skal sige noget, som de antager for at være i allerhøjeste Grad nedsettende for de Radikale, saa minder Venstre de Radikale om Trekanten, den Gang de Radikale var saa elendige Politikere, at de kunde finde sig i at stemme sammen med Højre om at styrte Ministeriet Holstein-Ledreborg. Naar man fra Venstres Side ikke har noget andet at pege paa og angribe de Radikale for — man har jo for Resten ret rigeligt i den Retning —, naar man mener at ramme dem rigtig til Gavns, naar man skal sige noget rigtig haanende og foragteligt om de Radikale, saa er det det, at de har været i Selskab sammen med de Konservative ved den Lejlighed.

Saaledes staar Venstre overfor de Konservative ude i Landet. Det maa for Resten være fornøjeligt for de Konservative at vide, at de Folk, som de søger i Stue sammen med, gør alt, hvad de kan, for at komme sammen med, ser saaledes paa dem, naar de, Venstremændene, kommer ud i Landet til deres Vælgere. De maa jo have det rigtig hyggeligt, naar de er sammen derude. Herinde gaar det, her er der ikke noget i Vejen, men ude mellem Vælgerne gaar det ikke saadan

for sig. Der er det ganske anderledes Toner, der lyder, der er der intet Ven-skab, der er der Fjendskab, alt det Fjend-skab, som man paa nogen Maade kan op-vise fra Venstres Side.

Lad mig nu, som jeg før sagde, til Glæde for Oppositionen her i Tinget antage, at det var den, der fik Flertal, og vi saa fik en Regering, som bestod af Venstre og Konservative. Jeg mener da, at dette vilde blive en større Overraskelse, end Vælgerne her i Danmark egentlig har gjort sig fortjent til. Derfor tror jeg, man skulde give dem en lille Smule bedre Besked om, hvordan Planerne for Fremtiden er. Skal det blive den ene Side, som laver Ministeriet, og den anden Side, som støtter det? Eller skal det være begge Sider, som laver Ministeriet i Kompagni med en fælles Støtte? Jeg ved ikke, hvilken af Delene det skal være, jeg vilde gerne høre fra de Herrer, som leder disse Partiers Politik her i Salen, om de har nogen Mening i saa Henseende. For jeg antager heller ikke, de kan være tjente med saadan at gaa i det uvisse.

Sæt, at det gik saaledes, at Ministeriet Zahle blev styrtet, og at man fra Venstres Side lod de Konservative vide: Nu skal I have Tak, fordi I har været med til at vælte det radikale Ministerium; men I maa ikke tro, at vi vil have andet og mere at gøre med jer end netop det. Saa antager jeg, at de Konservative vil føle sig snydt og narret i lange Baner. Og gaar det paa den anden Maade, skal Venstre og de Konservative gaa sammen og danne Regering, vil antagelig Vælgerne føle sig snydt og narret i lange Baner. Da jeg ikke kan forudsætte, at hverken Venstre eller de Konservative har til Hensigt at snyde og narre nogen som helst — Vorherre bevare mig for at forudsætte noget saadant og endnu mere for at sige det —, saa maa de sige, hvad deres Planer er. Har de tænkt længere end til deres egen Næsetip? Eller siger de som saa: Vi laver en Politik paa bedste Beskub, saa maa det gaa, som det kan, vi har ikke tænkt over, hvad der vil ske; vi ved, hvad vi har, men, som Manden sagde, vi ved ikke, hvad vi faar. Kan et politisk Parti eller to politiske Partier være nogen-lunde veltjente dermed?

Lad os tage begge Tilfældene; det ene er det, at Venstre danner Regering, og de Konservative finder sig i at støtte denne Regering; det er et Tilfælde, som indeholder en Risiko for den Regering, som dannes paa det Grundlag. Det andet Til-